bloc-notes

Handball femenin

In Germania, handballul este în mare stimă la toată asociaţiile sportive femenine

LA O CAFELUŢĂ CU...

D. DEM. DANIELOPOL

Multă lume se frământă să facă vagi anticipaţii asupra viitorului războiu mondial. Unii oameni se pasionează după evenimentele grave din Spania. Pe unii îi interesează ce guvern va urma.

Pe mine, mărturisesc sincer, mă chinueşte aproape 'n fiecare zi, un mare semn de întrebare: «Cu cine să beau azi cafeluţa?»

Aseară însă, răspunsul a venit mai uşor decât mă aşteptam.

Prin revenirea bruscă pe care a marcat-o, prin rezultatele aproape senzaţionale, Juventus s'a impus în ultimele zile pe primul plan al actualităţii sportive.

«Cafeluţa» era deci ca şi băută: cu unul din membrii comitetului Juventusului.

Dela redacţie până la sediul clubului Juventus, dacă nu eşti astmatic şi poţi să gâfâi două minute, faci exact un minut. Iar dacă vrei să mergi, vorba aia, «citind jurnalul cu mâinile la spate», în trei minute eşti la sediul clubului roş-albastru.

Nu m'am cronometrat, dar n'a durat prea mult şi iată-mă la sediul Juventus-ului.

— Ce mai face «Gazeta Sporturilor?» — mă întâmpină, cu figura luminată de zâmbete, d. Danielopol, secretarul general al clubului.

Găsisem toate necunoscutele problemei.

— D-le Danielopol, hai la o «cafeluţă».

D. Danielopol, surprins de cererea mea, în flagrantă opoziţie cu conduita impusă unui musafir, a consimţit bucuros:

— Cum să fie, subţire, groasă?

— Prefer să fie.., spirituală.

D. Danielopol a sesizat imediat despre ce fel de cafeluţă e vorba şi comandând două cafeluţe veritabile, m'a invitat în biuroul d-sale.

— Până vin cafeluţele, dă-mi voie, d-le Danielopol, să te felicit pentru frumoasa comportare, din ultimele matchuri, a Juventus-ului...

— Am luat-o bine dela Oradea. După cum s'au petrecut lucrurile însă, cred că ştii că ne-a scăpat printre degete victoria...

— Rezultatul matchului a fost însă mai bun ca o victorie...

— ?!?!

— Am pariat la un concurs de pronosticuri pe care-l organizăm la gazetă şi am indicat 3—3. Datorită acestui pronostic exact, am câştigat premiul.

— Eh! atunci era păcat să câştigăm matchul, — mă aprobă d. Danielopol.

— Mare noroc aţi avut că la matchul cu Chinezul n'am mai dat match nul...

— Ai prevăzut victoria noastră?

— Dimpotrivă...

— In cazul acesta, te rog să ne ierţi.

— Nu face nimic. Imi pare bine că aţi făcut un match frumos.

— Intr'adevăr, echipa a mers foarte bine. Pentru mine însă, rezultatul n'a constituit o surpriză. Era fatal ca Chinezul să se acomodeze cu... coada.

Intre timp au sosit cafeluţele. Intre două sorbituri, reiau din nou discuţia.

— Ultimele două matchuri vi-au mai refăcut moralul echipei. Dar să ne ocupăm puţin şi de viitor...

— De Vittor? Tocmai despre De Vittor voiam să-ţi vorbesc. Un băiat excelent, a marcat două goaluri în matchul cu Chinezul.

— Vasăzică De Vittor iar promite?

— Până'n prezent, suntem mulţumiţi de toată echipa şi sper că într'un viitor apropiat vom uita trecutul...

— In orice caz, se cunoaşte mâna antrenorului.

— Am avut întotdeauna aceeaş părere: un antrenor e strict necesar pentru o echipă. Vezi d-ta, uneori jucătorii îşi fac de cap, încât, oricât ai fi de calm, îţi vine să-i iei la... Palme-r.

— Acum, cred că disciplina e crezul lor.

A. Nol

(Continuare în pag. V-a)

Impresarul de baletiste...

La Berlin, boxeurul german Arno Kölblin a cucerit eri seară titlul de campion al Europei la toate categoriile, învingând la puncte pe boxeurul belgian Pierre Charles.

După un match în care vigoarea tânără a boxeurului german a ostenit mai greu, veteranul Pierre Charles a fost — în fine — scos la pensie, şi trimis să-şi vadă de copii şi de reumatisme.

In felul acesta, problema titlului european la categoria grea, a fost rezolvată.

Nu i s'a găsit o soluţionare dreaptă. Doamne fereşte. Căci Koelblin este departe de-a fi cel mai bun boxeur european, al categoriei. I s'a găsit totuşi o soluţie. Şi, mai cu seamă, a fost—în fine—scos la pensie un fost campion pe care baloanele de oxigen ale sforilor dela «I. B. U.» (Instituţie belgiană de umor) l-au menţinut în viaţă şi după ce-şi dăduse obştescul sfârşit pugilistic.

Pierre Charles, prin urmare, a murit. In locul lui, a fost înălţat eri seară, la titlul de campion al Europei, boxeurul german Koelblin.

Ei şi?.. Boxeurii germani au şi ei dreptul să cucerească titluri de campioni ai Europei. Mai rapid decât Hower, ca să nu-l amintim pe Schmelling, pe care — desigur — nu îl mai interesează un biet titlu de campion al Europei, germanul Koelblin a trântit câţiva pumni în mădularele artritice ale lui Pierre Charles, şi a devenit campion al Europei.

Felicitări... Să le trăiască... Şi, la mai mare!.. Cu asta ultima încoronare pugilistică din Europa, ar trebui să fie scoasă din actualitate. Pe noi ce nu mai interesează?..

In realitate însă, succesul de eri seară al germanului Arno Koelblin ne interesează mai puternic, decât succesul imposibil acum — al lui Pierre Charles. Fiindcă victoria aceasta, ne împrospătează regretul de-a nu-l fi văzut pe Spakow boxând cu Pierre Charles, pentru titlu şi aducând României un nou titlu de campion al Europei.

Un titlu pe care boxul românesc îl doreşte, pe care Spakow îl merită, Iar Pierre Charles ni l-ar fi făcut cu siguranţă cadou, într'un match disputat cu Spakow, oriunde-ar fi poftit I. B. U.-ul. La Bruxelles, la Bucureşti, la Londra, la Berlin sau... la Mizil. Căci oriunde, clasa admirabilă a lui Spakow s'ar fi jucat cu clasa pensionată a boxeurului (de peste 35 de ani) Pierre Charles, exportându-l în Belgia învins, şi furnizând boxului românesc importul unui nou titlu de campion al Europei.

Vă îndoiţi?..

Gândiţi-vă atunci, că Arno Koelblin — actualul campion al Europei la categoria grea —este învinsul indiscutabil, al lui Spakow.

Acum trei ani, la «Gib», învingătorul de eri seară al lui Pierre Charles a fost un simplu punching-ball, în faţa unui Spakow neantrenat, dar impetuos, plin de talent şi de rutină. Un simplu vlăjgan cu ochii blânzi de juncă, cu mâinile anchilozate, cu obrazul tăbăcit de pumnii lui Spakow, cu picioarele muiate de oboseală...

A venit, a pierdut şi a plecat.

Pe urmă, Koelblin nu a făcut mare lucru. A mai progresat. Desigur. Dar n'a putut să se transforme într'atât, încât să nu mai semene de loc cu vlăjganul nedumerit de pumnii cari îi curgeau gârlă în cap, în seara matchului dela «Gib», cu Moţi Spakow.

In schimb, a regresat Spakow. Din ce în ce mai gras, mai fără suflu şi fără voinţă, Spakow şi-a mâncat într'una creditul. A făcut matchuri din ce în ce mai confuze, din ce în ce mai anoste, cari i-au îndepărtat într'una, simpatia spectatorilor.

A contribuit la această schimbare a spectatorilor, şi «altceva».

Dar lipsa de seriozitate a lui Spakow, lipsa sa de probitate în pregătirea matchurilor din ultimul timp, a colaborat deasemeni la aversiunea pe care şi-a câştigat-o. Deaceia, când I. B. U. l-a desemnat astă toamnă competitor al titlului cucerit eri seară de Arno Koelblin -tot cu artriticul Pierre Charles adversar — nu s'a găsit niciun organizator român dispus să facă matchul.

Pentru Toma Aurel s'au găsit 700.000 de lei. Pentru Spakow, n'a îndrăznit nimeni să rişte 400.000.

Acum, povestea e sfârşită. Eri seară, învinsul dela «Gib» al lui Spakow — germanul Arno Koelblin — a cucerit titlul de campion al Europei, învingând cu tinereţea (nu cu talentul), pe îmbătrânitul Piere Charles.

Iar în acest timp, Moţi Spakow se plimbă buhăit, impresar a două baletiste tinere, fără intenţii de matchuri pugilistice în varieteuri le din Orient.

Cortina a căzut eri seară peste ultima scenă tristă a carierii de boxeur, a lui Spakow.

Adversarii săi, pot să aplaude. Au ultimul prilej.

George Fulga

Hockey pe iarbă

La Londra, echipa de hockey pe iarbă a Angliei a învins Germania cu 5—0

Conflictul dintre d. avocat Eladescu şi antrenorul Platko a fost aplanat.

Pentru judecarea acestui conflict, comitetul negrilor a fost alcătuit din d-nii: Eladescu (avocat), Păduraru (judecător), Lazaroneanu (judecător de instrucţie), Paximade (chestor). Iar peste acest Comitet, alcătuit numai din judecători, avocaţi şi chstori, plana — prezidnţial — numele d-lui general Gabriel Marinescu, Subsecretar de Stat la ministerul de interne şi prefectul poliţiei Capitalei.

Vă imaginaţi care ar fi fost situaţia lui Platko, în cazul când d. avocat Eladescu n'ar fi intervenit stăruitor pentru el?.., avocaţii l-ar fi acuzat, judecătorii l-ar fi judecat, şi poliţia l-ar fi arestat... Nici o amnistie nu l-ar fi putut salva...

Platko însă, a dat excplicaţii, iar scuzele au fost primite. Justiţia şi Poliţia au fost lăsate astfel, fără «corpul delict» al lui Platko, mnţinut şi pe viitor în corpul sportiv al grupării Venus...

*

Comisia sanitară a F.R.F.A. ţine astă seară şedinţă.

Se prevăd noui accidente?..

*

Dintr'un ziar de eri: «Clujenii sânt foarte măguliţi de faptul că arbitrii clujeni sânt foarte căutaţi. Corpul arbitrilor din Cluj s'a dovedit a fi foarte căutat:

Nu chiar tot corpul. Mai mult capul şi spatele...

*

Biroul Federaţiei române de atletism» a ţinut eri seară, o importantă şedinţă, impusă de apropierea jocurilor balcanice, cari vor fi organizate pentru prima oară, în România

Evident, s'a discutat. La şedinţe, (când nu sânt scandaluri) asta se face. Se discută.

Dar ştiţi ce s'a discutat?.. Transcriem din «Gazeta Sporturilor» de eri: «Biroul s'a ocupat cu chestiunea... afişului jocurilor balcanice».

Afişul. Iată cea mai importantă problemă din organizarea jocurilor balcanice.

Nu râdeţi, că e grav...

*

D. C. Aureliu este secretarul general al «Federaţiei române de box. Are relaţii, influenţă, simpatii, antipatii şi telefon. Relaţiile şi le-a făcut treptat. Influenţa şi-a asigurat-o dintr'o dată. Simpatiile le-a cucerit încet. Antipatiile şi le creiază subit. Iar telefonul şi l-a instalat, ca să poată fi deranjat în timpul şedinţelor dela «Federaţia română de box», sau dela Uniune.

Marcu Spakow nu are relaţii, nu are influenţă, nu are simpatii, nu are antipatii, nici telefon. Este un individ incolor.

Are un singur titlu: e fratele lui Moţi. Dar are, uneori riposte de o valoare spirituală surprinzătoare.

Zilele trecute. Marcu Spakow l-a întâlnit pe stradă pe d. Aureliu şi i-a cerut ceva. Nu are importanţă, ce anume. D. Aureliu l-a refuzat, încercând să pună între Domnia-Sa şi fostul boxeur Marcu Spakov, hotarul unei deferenţe pe care Marcu nu o păstrează faţă de nimeni.

— Ia lasă-mă domnule!.. a explodat Marcu, zgomotos şi nedeferent. ce te faci aşa grozav? Eu sunt Marcu şi d-ta Aureliu. Amândoi, la un loc, suntem Marcu-Aureliu, faimosul împărat roman. Dar fiecare în parte...

Castor

De prin lume adunate...

UN PROCES INTERESANT

Clubul atletic din Deta a jucat în Septembrie 1936 un match amical cu U. D. R. din Reşiţa. Acest match a avut urmări neaşteptate. In pauza matchului, mai mulţi funcţionari publici din Deta — prezenţi la match — au atras atenţia preşedintelui că jucătorii localnici — având tricouri verzi, pantaloni albi şi ciorapi roşii — portă culorile maghiare şi i-au cerut să schimbe imediat echipamentul. Neavând alte tricouri la dispoziţie, matchul a fost continuat cu echipamentul suspect.

După match au venit în cabine jandarmii cari au dresat un proces verbal asupra celor constatate.

Pe baza acestui proces verbal parchetul din Timişoara a deschis o acţiune publică, contra preşedintelui clubului Ioan Hack şi contra celor 11 jucători.

Tribunalul din Timişoara s'a ocupat eri cu această interesantă chestiune.

Acuzatul principal, d. Ioan Hack, a declarat că nu s'a gândit nici un moment că echipamentul conţine culorile unei naţiuni străine. El a schimbat culorile obişnuite ale echipei, roşu-alb, când U. D. R. s'a prezentat pe teren şi s'a văzut, că U. D. R. joacă tot cu culorile roşu-albe. La repriză a fost, într'adevăr, făcut atent şi a ordonat ca jucătorii să joace în bluze roşii, pantaloni albi şi ciorapi roşii. Arbitrul nu a voit însă să continue jocul, spunând că culorile ambelor echipe sunt prea asemănătoare. In această situaţie, a fost nevoit să lase pe jucători să continue matchul aşa cum au început.

E la declarat că preia întreaga răspundere şi că jucătorii nu sunt vinovaţi.

Tribunalul — după ascultarea martorilor, a condamnat pe preşedintele Ioan Hack şi pejucătorul Petre Brancov — funcţionarul primăriei — la câte două luni închisoare şi câte 2.000 lei amendă, iar pe ceilalţi jucători la câte o lună închisoare şi câte 1000 lei amendă.

Sentinţa a fost comunicată şi Federaţiei române de football.

Interesant este că între cei 12 condamnaţi, niciunul nu este ungur. Preşedintele şi zece jucători sunt şvabi, iar un jucător este român...

NEGRU-FEKETE

După matchul Unirea Tricolor-Crişana,. Un mare nabab ungur, plăcut impresionat de figura excelentă a portarului Negru Ion (Crişana), pe care unii orădeni l-au supranumit Fekete se apropie de acesta şi întinzându-i mâna îl felicită.

După aceea într'un discurs înflăcărat, — în ungureşte bine înţeles — îi acordă un premiu de 500 lei.

Negru nu refuză acest dar. După discurs — Negru care numai ungur nu este şi nici un cuvânt maghiar nu înţelege întreabă pe un coleg de club ce a vorbit d.. Bela Baci — aşa se numeşte admiratorul lui.

Când admiratorul află că Negru (Fekete) nu a înţeles măcar un cuvânt din înflăcărata lui cuvântare, rămâne cu gura căscată.

DECADENŢA

Sam Langfort, formidabilul greu negru, care este de o talie impresionantă şi de o putere puţin obişnuită, termină actualmente lamentabil o existenţă pe care am cunoscut-o strălucitoare.

Aproape orb, îl poţi întâlni pe străzile New-York-ului, pipăind cu un baston bordura trotoarului şi oferind trecătorilor cărţi poştale cu fotografia lui... Joe Louis.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 23)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

A reînceput jocul. Gonit din urmă, când de o echipă, când de alta, balonul şi-a reluat goana din prima repriză. Fuge nebun, zbătându-se dela un picior la altul şi ţâşnind în direcţii pe cari cele două apărări se străduesc pe rând să le modifice.

Au trecut astfel aproape 45 de minute. Incă 45 de minute. Ultimele 45 de minute, ale matchului.

Am reuşit şi'n spaţiul acestei reprize, câteva performanţe de agilitate şi curaj, cari au deslănţuit entusiasmul mulţumii. Am apărat iar goaluri sigure, am plonjat de câteva ori în picioarele înaintaşilor unguri şi am ajuns balonul trimis fulgerător, prin toate colţurile porţii.

Am fost urmărit, fireşte cu aceleaşi aplauze şi-aceleaşi chiote de bucurie, din tribună. Dar tot n'am reuşit să-mi limpezec mintea. Să-o curăţ de negura care-o apasă şi să deviu normal — atent şi viguros — într'un match prin care trecusem instinctiv. Prin reflexe.

...Şi de odată, catastrofa.

— Ai grije!... mi-a şoptit un oficial. Mai sânt doar câteva minute de joc.

Am întors capul, să văd cine-mi vorbeşte. Fără să vreau, am privit atunci înspre tribună. Şi în tribună, în marginea terenului, l-am descoperit — clar — pe Radu, şi pe Miry, stând alături, aproape strânşi, ţinându-se de mână...

Ei doi... Radu şi Miry... La câteva zeci de metri de mine, veniţi să confirme ceiace se spunea pe socoteala lor, ceiace mă încăpăţânasem să nu cred, dar care se confirma acuma năpraznic. Fără posibilitate de revenire...

Am simţit că mi se retează picioarele. Că sunt gata să cad.

In aceiaşi clipă, oficialii mi-au strgiat din spatele porţii:

— Fii atent... Balonul...

Am ridicat mâinile, instinctiv. O clipă, am simţit între mâini conturul rotund al balonului. Am încercat să-l ţiu. Dar mâinile îmi sânt moi. Imi tremură.

L-am mângâiat, doar, şi l-am simţit cum îmi alunecă în jos, printre mâini, în poarta pe care până atunci o apărasem cu succes.

L-am oprit?... L-am scăpat?... Nu îmi dădeam seama. Pentru mine, principala ocupaţiune era să mă uit în tribună. La Miry şi la Radu...

O explozie de urlete, însă, m'a desmeticit. Se-aud fluerături şi huidueli. Tribuna care mă aplaudase până acum, acum mă huidueşte.

Peste teren, huiduelile tribunei s'au legat cu acelea ale peluzei, făcând o punte.

Scăpasem balonul. Fluerul arbitrului, a vestit sfârşitul matchului. Scăpasem deci balonul, în ultimele secunde ale matchului.

Tribuna colcăe de urlete şi invective. Jucătorii unguri sânt radioşi. Au câştigat. Jucătorii români sânt consternaţi. Şi urletele mulţimii se amplifică din ce în ce mai tare, ca o vijelie de huidueli cari mă urmăresc spre vestiar, spre casă, spre restul existenţii...

20 Aprilie. Ziarele mă fac răspunzător, pentru înfrângerea suferită eri de echipa de football a României.

Coloane întregi de invective aruncă noroi peste o carieră frumoasă. Peste o conştiinţă suficient de zbuciumată de povara propriilor sale reproşuri.

In fond, eu sunt vinovat, pentru înfrângerea, de eri?... Am primit un goal pentru care nu am decât o justificare personală. O explicaţie pe care niciunul, din miile de spectatori de eri, dela O. N. E. F., nu ar putea-o primi, fără să zâmbească. Căci, în definitiv, o clipă de neatenţie, prilejuită de apariţia în tribună a unei femei, nu poate să justifice — pentru spectatori — un goal care a adus eri, victoria Ungariei, asupra echipei naţionale a României.

Am apărat până atunci, numeroase goaluri aproape făcute. Pentru aceste goaluri apărate ca prin minune, tribuna mi-a oferit buchete de aplauze. «Tribuna» însă, uită.

Pentru mulţimea pestriţă şi ingrată din tribunele arenelor de sport, rămân vii numai greşelile. Performanţele bune sânt uitate repede.

Iată-mă, deci, răspunzător pentru înfrângerea de eri.

21 Aprilie. Din nou, ziarele se ocupă de mine. Numai de mine.

22 Aprilie. Aceleaşi campanii din ziare, împotriva mea.

23. Aprilie. De astă dată, tonul campaniilor a atins o violenţă neobişnuită. Nu mai sunt un simplu «culpabil». Peste culpa mea a fost aruncat suplimentul suspiciunilor. Sunt învinovăţit că am pierdut matchul, fiindcă aşa am vrut. Fiindcă l-aş fi vândut.

Ce prostie...

24 Aprilie. Hotărât, ziarele au intenţia să se ocupe numai de mine. Şi au în plus o putere informativă, pe care n'aş fi crezut-o. Ştiu tot. Ştiu şi că am vândut matchul. Asta este o tâmpenie. Cum aş fi putut vinde matchul?... Dece?... Şi cui...

(Va urma)